

Sygn. akt VII K 279/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszevska-Sobczyk

Protokolant: sekr. sąd. Simona Marcjanek

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. – Anny Szeluga-Skłodowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.05. 2016r., 22.08. 2016r., 28.09. 2016r., 23.11. 2016r., 17.01. 2017r., 03.03. 2017r.

sprawy:

1. T. D., syna J. i H. z d. T., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I w dniu 16 czerwca 2015r. w miejscowości W., woj. (...) - (...), będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej, podczas czynności przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchaniu w charakterze świadka dokonywanych przez funkcjonariuszy Policji, zawiadomił o przestępstwie oraz zeznał o zaborze w celu przywłaszczenia pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), które miało miejsce w nocy z 15 na 16 czerwca 2015r. przy ul. (...) w W. wiedząc, że przestępstwa tego nie popełniono

tj. o czyn z art. 233§1 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11§2 kk

2. H. D., córki J. i M. z d. P., ur. (...) w W.

oskarżonej o to, że:

II w dniu 16 czerwca 2015r. w miejscowości W., woj. (...) - (...), będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej, podczas składania zeznań przed funkcjonariuszem Straży Granicznej mających stanowić dowód w postępowaniu przygotowawczym o L.dz. D-544/15, (...) zeznała nieprawdę w ten sposób, że podała, iż w dniu 16 czerwca 2015r. ok. godz. 6.00 w miejscu swojego zamieszkania rozmawiała osobiście z synem T. D. oraz jego narzeczoną S. A., a następnie wymienieni wspólnie udali się samochodem marki V. (...), twierdząc, że jadą do lekarza, co nie polegało na prawdzie

tj. o czyn z art. 233§1 kk

orzeka:

I oskarżonego **T. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 233§1 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11§2 kk, opierając wymiar kary o art. 233§1 kk w zw. z art. 11§3 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk, art. 73§1 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu T. D. na okres lat 2 (dwóch) tytułem próby, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego,

III oskarżoną **H. D.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu,

IV na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa, zaś na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego T. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 1/2 części oraz kwotę 180 zł tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

na podstawie art. 423§1a kpk zakres uzasadnienia ograniczono do oskarżonej H. D. i zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2015r. T. D. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zaboru w celu krótkotrwałego użycia jego samochodu m-ki B. (...) o nr rej. (...), które miało nastąpić w nocy z 15 na 16 czerwca 2015r. przy ul. (...) w W., będąc następnie przesłuchany po pouczeniu o odpowiedzialności karnej, opisując okoliczności rzekomego przestępstwa, mimo, iż wiedział, iż czyn taki nie miał miejsca.

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego o L.dz. D-544/15, (...) przesłuchano w charakterze świadka H. D. – matkę T. D., która w dniu 16 czerwca 2015r. pouczonej o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy oraz o treści art. 183 kpk składając zeznania przed funkcjonariuszem Straży Granicznej podała m.in., iż dzień wcześniej syn pracował do 22, gdy wrócił z pracy to już spała. Nie słyszała, aby syn gdzieś wychodził, spała. Rano około godziny 6 widziała się z synem i chwilę z nim rozmawiała. Był on ze swoją narzeczoną, mówili jej, że jadą do lekarza. Pojechali samochodem (...), który należy do narzeczonej syna, S. A..

Z uwagi na treść przedmiotowych zeznań H. D. przedstawiono zarzut popełnienia czynu z art. 233§1 kk.

(dowód: kserokopia protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej k. 6-8, kserokopie protokołów oględzin k. 9-10, 11-12, 18-19, 28-30, kserokopia protokołu przeszukania k. 25-27, dane telekomunikacyjne k. 43-47, 51-56, 78-79, informacja z ZOZ S. k. 80, informacja z Przychodni (...) k. 81, odpis wyroku nakazowego k. 141, kserokopia aktu oskarżenia k. 149-151, zeznania A. K. k. 188, D. Ż. k. 188, R. M. k. 188-188v).

Oskarżona **H. D.** w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 115).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje wystarczających podstaw do zakwestionowania wiarygodności wyjaśnień oskarżonej, w których nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wskazać należy, iż jakkolwiek z materiału dowodowego wynikało, iż T. D. w dniu 16 czerwca 2015r. składając zawiadomienie o dokonanej na jego szkodę przestępstwie zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu B. (...) o nr rej. (...), które rzekomo miało mieć miejsce z 15 na 16 czerwca 2015r. wiedział, iż czynu tego nie popełniono, to już brak wystarczających podstaw do przyjęcia, iż oskarżona H. D. będąc przesłuchiwaną w charakterze świadka świadomie zeznała nieprawdę.

Zgodnie z przedstawionym wymienionym zarzutem podanie przez nią nieprawdy w złożonych zeznaniach miało polegać na tym, iż podała ona, że w dniu 16 czerwca 2015r. ok. godz. 6 w miejscu swojego zamieszkania rozmawiała osobiście

z synem T. D. oraz jego narzeczoną S. A., a następnie wymienieni wspólnie udali się samochodem marki V. (...), twierdząc, że jadą do lekarza.

W ocenie Sądu niewątpliwie należy przy tym odróżnić samą kwestię prawdziwości przekazanych wymienionej informacji od tego, czy miała ona świadomość, iż nie polegały one na prawdzie. Należy bowiem wskazać, iż wymieniona w złożonych zeznaniach wskazywała, iż uzyskała jedynie ustną informację, iż syn i jego narzeczoną jadą do lekarza, nie zaś, iż zdarzenie takie faktycznie miało miejsce, czy że informacje te były w ogóle przez nią sprawdzane i weryfikowane. Wymieniona nie wskazywała, iż towarzyszyła wymienionym podczas tej wizyty, a jedynie wskazała na przekazane jej informacje.

Jakkolwiek zatem z informacji przekazanych z placówek medycznych wynika, iż S. A. nie była udzielana pomoc medyczna 16 czerwca 2015r., to powyższe nie wyklucza w żaden sposób, iż T. D. i jego narzeczoną mogli przekazać oskarżonej taką informację.

Sam wymieniony w toku prowadzonego postępowania skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, tak, iż brak było możliwości weryfikacji jakie dokładnie informacje przekazał on matce.

Podstaw do przypisania oskarżonej zarzucanego jej czynu w ocenie Sądu nie dostarczył również pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zarówno w postaci zeznań świadków, jak i zgromadzonej dokumentacji. Podkreślić bowiem należy, iż materiał ten nie dawał na tyle stanowczych podstaw, aby przyjąć, iż w godzinach rannych (H. D. wskazywała, iż było to około godz. 6 rano) wymieniona nie mogła podczas rozmowy z synem uzyskać podawanych przez siebie w złożonych zeznaniach informacji co do tego, iż wymieniony z narzeczoną zamierzają jechać do lekarza.

Z analizy danych bilingowych telefonu zarejestrowanego na S. A. wynika, iż w okresie od 15.06. 2015r. do 16.06. 2015r. miejsca logowania tego numeru dotyczyły (...) w okolicy miejscowości C., przemieszczając się następnie na trasie B., B., C., S., T., D., Z., B., R., D., T. i W., łącząc się z numerem telefonu zarejestrowanym na J. D.. Nadmienić jednak należy, iż przemieszczanie to dotyczyło godzin nocnych, przy czym połączenie o godzinie 05:38:33 dnia 16.06. 2015r. miało miejsce w zasięgu (...) W.. Powyższe zatem nie wyklucza, iż około godz. 6 rano oskarżona mogła rozmawiać już z synem, który miał jej przekazać informacje o wyjeździe do lekarza.

(...) świadczących o tym, iż wymieniona świadomie złożyła nieprawdziwe zeznania nie dostarczyli również pozostali przesłuchani w sprawie świadkowie, którzy odnosili się głównie do okoliczności dotyczący miejsca pobytu w nocy z 15 na 16 czerwca 2015r. T. D., S. A. i pojazdu B. (...), nie posiadając zaś wiedzy odnośnie zarzutu stawianego oskarżonej H. D..

A. K., D. Ź. i R. M. odnosili się głównie do okoliczności kontroli drogowej dotyczącej pojazdu B. i ujawnienia tego pojazdu oraz stanu w jakim się znajdował. Wskazać przy tym należy, iż D. Ź. wskazywał, iż pojazd B. widział około 23, a kobietę, która przypominała S. A. ok. godz. 4 rano, zaś przeszukanie w W. nastąpiło ok. 6,7 rano.

Jakkolwiek zeznania wskazanych osób w pełni zasługiwały na wiarę, korespondowały one bowiem wzajemnie pomiędzy sobą, pochodziły od osób obcych dla oskarżonej, które ze sprawą zetknęły się przy okazji wykonywania obowiązków służbowych, to nie dawały one jednak wystarczających podstaw pozwalających na przyjęcie, iż oskarżona H. D. dopuściła się zarzucanego jej czynu z art. 233§1 kk, w szczególności nie wynikało z nich, aby nie mogła ona odbyć rozmowy, o której zeznała będąc przesłuchiwana w charakterze świadka.

Podstaw takich nie dostarczyły również zeznania N. i M. K., którzy opisywali zdarzenie dotyczące użyczenia w miejscu swojego zamieszkania telefonu komórkowego w nocy mężczyźnie, co do którego wyniki postępowania wskazywały, iż był to oskarżony T. D., nie dysponując żadną wiedzą na temat zarzutu stawianego oskarżonej H. D.. Podnieść przy tym należy, iż okoliczność, iż T. D. w nocy przebywał poza miejscem zamieszkania nie oznacza, iż rano nie mógł on powrócić i odbyć z matką rozmowy, o której zeznała w złożonych zeznaniach, zwłaszcza, iż z zeznań świadków K. wynikało, iż sytuacja z użyczeniem telefonu miała miejsce ok. 2 w nocy.

Również pozostała zgromadzona w sprawie dokumentacja w postaci protokołów oględzin, protokołu przeszukania, danych telekomunikacyjnych i informacji z placówek medycznych nie dawała wystarczających podstaw pozwalających na przypisanie oskarżonej H. D. zarzucanego jej czynu z art. 233§1 kk, nie pozwalając na skutecznie zakwestionowanie zeznań wymienionej, iż rzeczywiście w godzinach rannych w dniu 16 czerwca 2015r. odbyła ona rozmowę, o której podała w składanych zeznaniach, uzyskując informację, iż syn z narzeczoną udają się do lekarza, a zatem brak wystarczających przesłanek do przyjęcia, iż w sprawie doszło do wypełnienia ustawowych znamion strony podmiotowej zarzucanego wymienionej czynu. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób bowiem stanowczo i jednoznacznie przyjąć, iż składając zeznania była ona subiektywnie przekonana, iż podawane przez nią informacje nie polegały na prawdzie.

Mając zatem na uwadze całokształt podniesionych wyżej okoliczności Sąd uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 233§1 kk, opisanego w pkt II aktu oskarżenia.

Z uwagi na treść powyższego rozstrzygnięcia zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk Sąd kosztami postępowania w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa.